

Nyírségi legáció

Teológus életünkhöz hozzátartoztak az ünnepi legátusi szolgálatok. Teológus nyelven elekciónak (választás) nevezték azt, amikor a nagy üdvtörténeti ünnepek előtt egy nagy teremben összegyűltünk, és ott vidám műsor keretében a tanulmányi eredmények alapján egy listán feltüntetett gyülekezeti névsorból mindenki kiválaszthatta azt a helyet, ahol szolgálni szeretne. A gyülekezetek neve után fel volt tüntetve a várható legátum, azaz a gyülekezeti pénzadomány összege. Már az első elekció alkalmával feltűnt, hogy a teológusok némelyike nem rangjának megfelelő, nagy legátumú gyülekezetet választ

ünnepi szolgálati helyéül. Vannak, akik a négy-ötszáz pengős helyek ellenében sokkal kevesebb pénzt ígérő gyülekezetet választanak. Ez azért is volt érthetetlen számomra, mivel sok diáknak hosszú hónapokra a legátum jelentette az egyetlen anyagi forrást, alapot. Végül megtudtam, hogy olyan gyülekezetekben kívántak szolgálni, ahol már volt közösségi munka, s a lelkipásztor nem viszonyult ellenségesen a hitrejutottakhoz.

Én magam is megtapasztaltam az anyagi hátrány mellett egy ilyen rendhagyó választás lelki áldásait. Megbízattak, merjem csak bátran a keveset ígérő, de szellemiekben igényes gyülekezeteket választani. A magam újoncságának tudatában gátlásaim voltak olyan gyülekezetekben hirdetni az ígét, ahol húsz-harmincéves múltira visszatekintő, hívő református emberek éltek. Nyugtalanságomat látva egyik teológustársam így biztatott: „Csak válaszd el bátran ezt a nyírségi gyülekezetet; ne félj, úgy fognak ott imádkozni érted, hogy azt sem tudod majd, mit beszélsz...” E legátusságom alkalmával gazdag élményekkel telítődtem. A falu népe minden istentisztelet előtt – vasárnap reggel már nyolc órától – imaközösségre gyűlt egybe a gyülekezeti otthonban vagy az akkor még felekezeti iskolai teremben. A délelőtti istentiszteletről hazatérve alig hogy megebédeltek, két órakor ismét elindultak, s imádkozó parasztokkal lett tele a terem. Ezután részt vettek a templomi istentiszteleten s majd az esteli órákban evangelizációs összejövetelt tartottak.

Mérhetetlen áldás származott abból, ha a lelkipásztor felismerte ennek az élő tőkének a jelentőségét az egyházi élet számára. Az idők jele volt az, hogy sokan a lelkipásztorok közül felismerték ezt az áldást, s megnyitották a hívek számára a szolgálat kapuját: gyülekezeti munkásokként alkalmazták őket a vasárnapi iskolai, a családlátogatási, a beteg-lelkigondozási s bibliaórai szolgálatokban. Az a lelkipásztor, aki meglátta Isten Szentleikének a parasztookban meglévő többletét, nem féltékenykedett lelkészi diplomájára, hanem beválasztotta őket a presbitériumba. Ott a kicsiny élő kovász belekeveredett az önmagában halott „lisztbe”, és megerjesztette azt. Arra is volt példa, hogy a lelkész ellenségesen viszonyult a hitben élő embe-

rekhez önmaga és a gyülekezet mérhetetlen kárára. Nem egy példa van arra is, hogy Isten ezeket a „tanulatlan” embereket használta fel eszközként a lelkipásztoroknak hitrejutásában.

Az ünnepi találkozások alkalmával jelentkezett bennem a kérdés: honnan van ez a mérhetetlen éhség az emberekben, hogy az ünnepnapjaikat kora reggeltől késő estig az ige mellett töltik, egyszerűen étkeznek, s még hétköznapiakon is biblia- és imaórákra járnak? Igazolódik a kijelentés: „A jóllakott ember még a lépesmézet is megtapodja, de az éhes embernek minden keserű édes.” (Péld 27,7) Kedélyviláguk, külső-belső hangoltságuk is meglepetésként hatott. Eleddig búval bélelt, komor embereknek képzeltem az úgynevezett hívőket, s most nyomát sem találtam bennük a nagyképű, bús böjtölésnek és a kioktató tudálékosságnak. Teljes szívükből tudtak nevetni, egymásnak odamondani, sőt játékosan ugratták is egymást, s távol állt tőlük a sértődő érzékenykedés. Valóban igaz az, hogy az ördögnek nincs jókedve, a nevetés Isten gyermekeinek lelki adománya és a Szentlélek gyümölcse. A régiek risus paschalisnak, húsvéti nevetésnek hívták ezt az örömet.